

потенційними клієнтами підприємства принципово нової або оновленої продукції (робіт або послуг). Тобто, ставка дисконтування визначається із застосуванням експертних методів де у якості експертів виступають потенційні споживачі нової продукції і може бути доволі високою (0,4 і більше) [2].

Врахування наведених вище рекомендацій дає можливість застосовувати показники оцінки ефективності інвестицій (чисту теперішню вартість, індекс доходності та інші) для узагальненої оцінки інноваційного потенціалу як підприємства в цілому, так і окремих його продуктів або напрямків діяльності.

Варто відзначити, що порівняння перелічених очікуваних показників підприємств із фактичними є інструментом оцінки міри реалізації їх інноваційного потенціалу, що у свою чергу дозволяє підвищити обґрунтованість управлінських рішень в сфері підвищення ефективності інноваційної діяльності суб'єктів господарювання.

Список використаних джерел:

1. Бурак О. М., Дріль Н. В., Інноваційність стратегій будівельних підприємств // Матеріали V міжнародної науково-практичної конференції «Економічні проблеми та перспективи розвитку житлово-комунального господарства на сучасному етапі» 24-26 травня 2017 року, с. 84-85.
2. Тараруєв Ю. О., Дріль Н. В., Волгіна Н. О. Аналіз та удосконалення підходів до визначення ставки дисконтування // Електронне видання з економіки "Молодий вчений», №4 (56), апрель 2018р., С.161–164.

СТЕЙКХОЛДЕРСЬКИЙ ПІДХІД В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ВЕЛИКОГО МІСТА

П. Т. БУБЕНКО, д-р екон. наук, проф.
зав. відділом ПСНЦ НАН України і МОН України
61002, Україна, м. Харків, вул. Багалия, 8
office.nesc@nas.gov.ua

О. Д. ПАНОВА, ст. викл.
Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
panova_biz@ukr.net

В Новій програмі розвитку міст, прийнятій на третій конференції ООН по житлу і сталому міському розвитку (Хабітат III) у 2016 р., партисипативність визначено одним з ключових принципів здійснення позитивних трансформаційних змін в руслі сталого міського розвитку, що передбачає залучення широкої участі всіх відповідних стейкхолдерів на всіх етапах процесів формування, планування та здійснення міської політики, від розробки концепції до складання бюджету, реалізації, моніторингу та оцінки [1]. Застосовуючи стейкхолдерську теорію як основу для концептуалізації великого міста, слід визначити роль великого міста в формуванні політико-економічного

порядку денного, створенні основи для побудови ідентичності, явних і латентних реляційних форм і структур для відповідних стейкхолдерів, а також дозволяє осмислити велике місто як складну форму організації, що вміщує часткову участь і відносини стейкхолдерів, в контексті трьох аналітичних позицій соціальної філософії – модерну, постмодерну та гіпермодерну.

В еволюційному сенсі стейкхолдерський підхід набув актуалізації, починаючи від середини 1980-х рр. – від парадигми модерну із визначенням стейкхолдерів за теорією Фрімана [2] як груп та окремих осіб, які можуть впливати або зазнавати впливу з боку організації, та які структуровано і упорядковано взаємопов'язані причинними зв'язками; скрізь призму постмодерну в контексті переходу від статичного інструментального сприйняття стейкхолдерів як об'єктів «управління» до їх «залучення» в рамках динамічної взаємодії; до сучасної парадигми гіпермодерну за теорією Липовецького із виявленням стейкхолдерських взаємовідносин як чисельних зіставлень протилежностей і парадоксів – “le bonheur paradoxal” [3] (Рисунок 1).

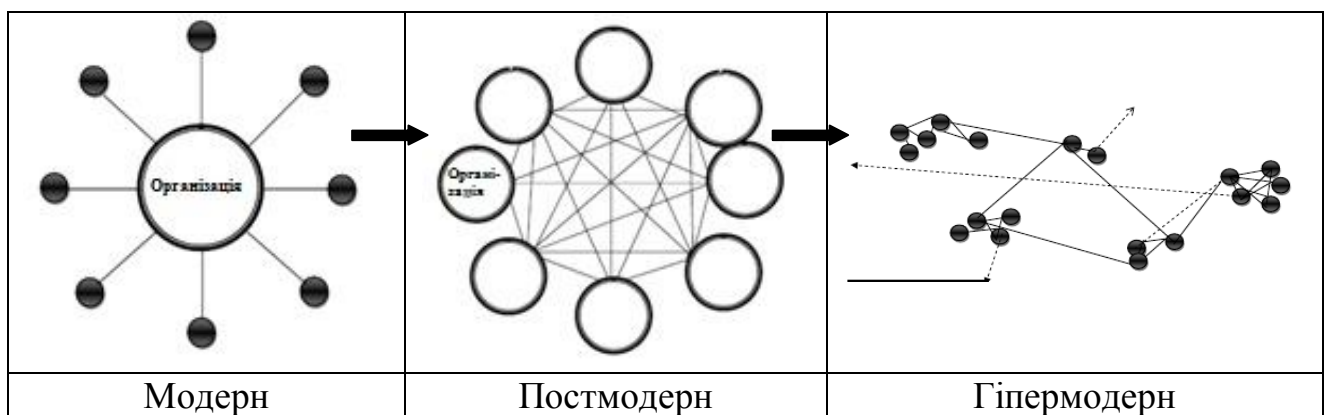

Рисунок 1 – Еволюція стейкхолдерської теорії

Стейкхолдерський підхід в теорії і практиці менеджменту організацій дозволяє усвідомити складність відносин і мереж в організаціях в епоху глобалізації, що є також передумовою виходу стейкхолдерської теорії за межі бізнес-досліджень. У прикладному значенні «велике місто» можна вважати складною корпорацією, яка потребує відповідних моделей ділової досконалості для того, щоб відповідати потребам та очікуванням жителів-стейкхолдерів. В парадигмі модерну конфігурація стейкхолдерів великого міста концентрується навколо політичного і економічного центру влади. В контексті пост- і гіпермодерну виникає альтернативна конфігурація, яка є чутливою до динаміки та взаємодії між стейкхолдерами, що доповнює формалізовані міські структури концепцією міста як емоційного простору для побудови ідентичності та соціальних сценаріїв як на організаційному, так і на індивідуальному рівні.

Список використаних джерел:

1. Бубенко П. Т., Панова О. Д. Програма розвитку міст у контексті сучасних викликів урбанізації / П. Т. Бубенко, О. Д. Панова // Проблеми економіки. – 2017. – №4. – С. 185–194.

3. Freeman E. Strategic Management: A stakeholder approach/ E. Freeman – NY: Pitman, 1984.
4. Lipovetsky G. Hypermodern Times/ G.Lipovetsky – London: Polity Press, 2005.

СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛЮДЕЙ З ОБМЕЖЕНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В УКРАЇНІ

І. Е. Линник, д-р техн. наук, проф.
О. В. Бочаров, студент
*Харківський національний університет міського
господарства імені О. М. Бекетова
61002 Україна, м. Харків, вул. Маршала Бажанова, 17
linnik.xnugx@gmail.com*

За даними Центру перспективних соціальних досліджень в Україні проживає 2.8 млн (6,1 % від загальної кількості населення) людей з обмеженими можливостями [1].

Не зважаючи на те, що в Україні прийнято багато законів і постанов, що захищають права людей з обмеженими можливостями, вони залишаються декларативними, не забезпеченими матеріальними ресурсами та механізмами управлінського впровадження [2].

Люди з обмеженими можливостями є найбільш вразливою категорією населення. Вони недостатньо матеріально захищені. Житлові приміщення не обладнані спеціальними засобами та пристосуваннями. У таких людей виникають проблеми з отриманням повноцінної освіти, через відсутність безбар'єрних входів до навчальних закладів, вільних доступів до верхніх поверхів, доступу до громадського транспорту. Вирішенням цієї проблеми може стати дистанційне навчання [2].

Існує проблема працевлаштування людей з обмеженими можливостями, незважаючи на те, що в Україні введено квоти робочих місць для цієї категорії громадян. Проте лише 55 % підприємств дотримуються встановленого показника, їм вигідніше сплатити штраф, ніж забезпечити роботою інваліда. Вирішенням проблеми стало б державне фінансування роботодавців, готових приймати на роботу людей з обмеженими можливостями, розробка цільових програм державного значення, які стимулювали б роботодавців приймати на роботу співробітників з обмеженими можливостями [2].

У деяких містах почали їздити маршрутки з пандусами для велосипедистів і людей з обмеженими можливостями. На дверях автобуса зображений велосипед, дитяча коляска і коляска для людей з обмеженими можливостями.

Але не можна сказати, що в Україні зовсім нічого не робиться задля соціального захисту маломобільних груп населення. В під'їздах житлових будинків починають монтувати стаціонарні і відкидні пандуси, але ще дуже мало будинків обладнані ними. На сьогоднішній день 96 % будівель закладів охорони здоров'я частково забезпечені вільним доступом для людей з